

Hegynek gyomrában

©Beltwaan.net

2013.

– Megtiszteltetés számomra, hogy az elmúlt napok során Önökkel tarthattam, és Önökkel együtt harcolhattam! – minden más hang elnémult a teremben, ahogy a herceg megszólalt, az expedíció még életben lévő tagjai némán csüngtek minden egyes szaván – Mélyebb rétegekbe jutottunk, mint bárki más az elmúlt háromezer év során. Fényt derítettünk őseink számos, rég feledésbe merült titkára, és hősieken küzdöttünk a Mélység borzalmaival, amelyeket eddig csak rémtörténetekből ismertünk.

Közel négy lábnyi magasságával, karizmatikus arcvonásaival, már-már nőiesen szép szakállával és busa szemöldökével az alig kopaszodó herceg igazi adonisznak számított a törpék között. Nem az ő szakála volt a leghosszabb, nem az ő fejszéje volt a legnagyobb, és még csak alig töltötte be kétszázadik életévét, de már általános tiszteletnek örvendett népe körében. Igazi hősnak tartották. Sikerült leültetnie egy asztalhoz az egymással torzsalkodó klánfőket, és véget vetett a törpéket megosztó évszázados polgárháborúnak. Célt adott népének, célt, amelyért nemcsak meghalni volt érdemes, hanem összefogni, egyesülni is. Évezredek óta álmodoztak a törpék az Óshaza visszafoglalásáról, és ez immár elérhető közelségbe került. A törpék lassan, de biztosan kezdték visszahódítani a barlangrendszert, amely az ótörp civilizáció bölcsőjét jelenti.

– Hiszem, hogy eljön majd az idő, amikor ismét szakállas népünk lakja majd legendás csarnokvárosainkat! – Beszélt a herceg dicső múltáról, beszélt eljövendő szép jövőről, és a többiek hitték szavait, mert hinni akartak. A sikerekről beszélt, nem pedig arról, amit mindenki tudott: ezúttal elszámította magát, túl mélyre hatoltak, az expedíció kudarcba fulladt, és aki még mindig életben volt, annak a sorsa is megpecsételődött már. Nem ér az életük egy lyukas garast sem.

Háromszáz törpe indult el Újvárosból egy héttel ezelőtt, de mostanra kevesebb, mint egy tucatnyian maradtak. Málhájuk elveszett, élelmünk és tüzelőjük elfogyott, és nagyon jól tudták, hiába barikádozták el magukat egy hajdani bányászterod romjai között, csak idő kérdése, hogy *azok* odakint előbb-utóbb áttörik az ajtót. Felbecsülhetetlen értékű ótörp műtárgyak hamvadtak el a közepén égő tűzben, de a tűznek égnie kell, mert a Mélységben nem szabad sötétben maradni. Ha egy felderítőnek kialszik a lámpása, akkor leggyakrabban csak egy velőtrázó sikoly emléke marad meg belőle, vagy esetleg egy kis kupac valami, ami nem is emlékeztet a törpére, aki egykor volt. Nem tudni, hogyan és miért öl a sötét, de biztosan öl, és úgy tűnik, igen borzalmas módon.

– Rendet vágunk a Mélység démonai között, a Fejszés Istenség segédelmével számos förtelmet kipurgáltunk, de sajnos még sok maradt az utánunk következőknek is. Még mindig nagyon keveset tudunk róla, hogy miféle szerzetek lakoznak idelent, de küzdöttünk démonokkal, elfajzottakkal, élőholtakkal, vérlényekkel és különféle nem evilági bestiákkal. Voltak köztük irdatlan nagyok, és voltak egészen parányiak, de belőlük egész légiónyi.

Volt olyan is, amely olyan mágiáknak parancsot, hogy még ősatyáinkat is meghátrálásra kényszerítették, de mi előretörtünk, eljutottunk a csarnokvárosokba, sőt még annál is tovább! De sajnos, túl sok démon lakozik idelent, és nem most jött el az idő az Őshaza felszabadítására. Pihenjük ki magunkat, fényesítsük ki vértjeinket, érezzük meg bárdjainkat, és készüljünk fel utolsó nagy csatánkra. Büszke vagyok rá, hogy ilyen derék harcosokkal küzdhettem vállvetve az Őshazáért!

– Fenség! Tudjuk jól, hogy innen számunkra nincs kiút, de neked ott a gyűrűd. Hercegem, neked nem kell velünk pusztulnod, a varázsgyűrűddel fel tudsz teleportálni... – a félszemű Durgarad az óriáspókokkal vívott csatában jobb karját is elvesztette, de a hercegért a másikat is odaadta volna.

– Nem! – fojtotta belé a szót a herceg – Én hoztalak ide benneteket, nem fogok nélkületek gyáván visszateleportálni Újvárosba! Én vagyok a felelős az expedíció pusztulásáért és nem fogok kibújni a felelősség alól! Kár, hogy ezt a nyavalyás gyűrűt csak én használhatom, és nem adhatom oda másnak...

– De fenség...

– Mágus, – váltott témát a herceg, az expedíció egyetlen nem törpe tagjához intézve szavait – neked külön köszönöm, hogy velünk tartottál. Te nem őseid csarnokait indultál visszafoglalni, de nem is holmi zsoldos vagy, akit csupán az aranyért vállalta a veszélyt. Baráti segítségből, illetve a tudomány érdekében tartottál velünk, és tudásod legjavát nyújtottad a közös célért. Habár jópár fejjel magasabb vagy nálam, szívedben te is törpe vagy! – Elismerő hümmögés hallatszott a tűz körül. Igaz, ez némi krákogással is vegyült, mikor a herceg a varázsló tudásának legjavát említette. – Mágus, őszintén sajnálom, hogy a te küldetésed sem járt sikerrel, és nem találtuk meg... nem találtuk meg a sárkányt.

– Nem, hercegem – vágott közbe a varázsló – nem „meg a sárkányt”, hanem a *Megasárkányt*. Egyébként sárkánytani szempontból...

– Még csak az kellett volna, hogy még sárkányt is találjunk idelent! – szolt közbe Barkochba, az expedíció egyetlen női tagja, akinek egyszer már volt dolga sárkánnyal¹, és egyetlen porcikája sem kívánt ismét sárkánnyal találkozni.

A küldetés során a varázsló folyton folyvást csak a sárkányokról beszélt, és mindenhol sárkányokat keresett. Összehordott mindenfélét kék és vörös sárkányokról, óriás és törpe sárkányokról, tűzokádó és savköpő sárkányokról, pikkelyes és tollas sárkányokról, szárnyas, repülő sárkányokról, és hosszú, kígyószerű sárkányokról, sárkányok bőr- és nemi betegségeiről, a sárkányok nyelvéről, a sárkányok költészetéről, a sárkányok táplálkozási szokásairól, híres sárkánykutatók életrajzáról, és általában mindenről, ami egy kicsit is kapcsolódik a sárkányokhoz. Összeeskábált egy sárkánydetektort is, de az igen haszontalannak bizonyult, mert egyfolytában minden irányba sárkányt jelzett, így végül a varázsló dühében összetörte. A történetek után igen meglepően hangzott a következő bejelentése:

– Sárkánytani, azaz drakológiai szempontból az expedíció egyértelműen sikeresnek tekinthető.

– Hogyhogy? – érdeklődött Torzonborz Borengar, akit az elmúlt közel fél évezredben így neveztek ikonikus vörös sörénye miatt. Most egyetlen túlélője volt az expedíció szerencsétlen sorsú hátvédjének, akiken a vulkánból kimászó óriássalamandrák ütöttek rajta, így a továbbiakban feltehetően Tarfejű Borengarnak kellene nevezni. (A varázsló egyébként egy különlegesen hatalmas vízvarázslattal próbált segíteni a hátvéd lángoló törpjéinek, de a vulkán

¹Ennek történetét a *Különös sárkány* című novellából ismerhetjük meg.
http://beltwaan.net/novella/Kulonos_sarkany.pdf

mágikus kisugárzása okozta interferenciák miatt a varázslat nem jött létre. Legalábbis a drakológus ezzel magyarázta.)

– *Megtaláltam a Megasárkányt!* – A varázsló arra számított, hogy a törpéknek leesik az álla a sárkánytan világát alapjaiban megrázó bejelentésétől, de a sok szőrös fickó (valamint Barkochba, aki szakállát és bajuszát szokása szerint rózsaszín masnikkal díszítette) csak bambán nézett ki a fejből.

– Megasárkány? A’ meg mi a rák? – Tork-Tork, a mesterlövész e rövid mondatával sokak közös gondolatát öntötte szavakba, de amint kimondta, már vissza is szívta volna. Tudta jól, hogy végzetes hibát követett el.

– Megasárkány? A Megasárkány léte vagy nem léte a modern drakológia egyik alapvető kérdése... mármint az volt, amíg én meg nem oldottam. Frobelianus professzor híres hipotézise is a Megasárkány létevel kapcsolatos... – a törpék egyik része arcát kezébe temetve átkozta a sorsot, hogy ha már meg kell halniuk, miért kell még órákig tartó drakológiai fejtegetéseket is hallgatniuk, míg egy másik részük kétségbeesetten kutatott agyában, hogy hogyan tudná leállítani a fellelkesült varázslót – ...és a drakológia nagy alakjai évszázadok óta kutatják, hogy vajon létezett-e a Megasárkány, illetve hogy a Konragaddal, a legendás hőssel vívott párviadala...

– Konragaddal, a legendás *törpe* hőssel – igyekezett a mesterlövész jóvátenni korábbi baklövését.

Habár a törpék többnyire rövid távon hatékonyak, Tork-Tork épp a törpe lövészek közé tartozott. Míg mások baltákkal, csákányokkal vagy pörölyökkel vágtak neki az expedíciónak (no és persze a Mélység démonainak), ő kedves arkebuzát hozta magával. Sajnos a piranha-denevérekkel vívott csatában a lőporszaruja teljesen kifogyott, a Mélység ótörp városaiban talált ezeréves lőpor pedig a Fejszész Istennek sem akart meggyulladni, így kedves fegyverét már csak bunkósbotként tudta használni. (A drakológus a piranha-denevérekkel kapcsolatban megtapasztalhatta, hogy nagyszerűen közömbösítik a hang-alapú támadó varázslatokat, amiket ellenük bevetett, így akkor nem sok hasznára volt az expedíciónak.)

– Ööö, igen, Konragad. Lényeg, hogy a legutolsó feljegyzések a Konragad és a Megasárkány közti összecsapást nagyjából Újváros helyére tették, ezért is szálltam hajóra és utaztam el a szigetetekre. Csatlakoztam az expedícióhoz, abban reménykedve, hogy a szigetről nyíló barlangrendszerben, azaz a ti őshazátokban a Megasárkány nyomára bukkanhatok. És így is történt. Már az Újváros felső- és alsóvárosát összekötő barlangjáratok szikláiból kinövő indák esetén is...

BAMMMMMM!!

Az egész barlangrendszer megremegett, és a törpék nagy megkönnyebbülésére a varázsló végre elvesztette a fonalat.

– Ezt sosem tudnám megszokni! Jobban szeretem, ha a sziklák a helyükön maradnak... – törte meg a csendet Gurdrag, a mélységi felderítő.

A törpék többnyire talpig vasban, konzervdobozként vágnak neki a kalandoknak, de Gurdrag csak egy szál sisakban és mellvértben jött, amiket csata előtt mindig villámgyorsan ledobál magáról, hogy szabadabban mozoghasson. Harc esetén Gurdrag fürgesége mellett egy régi családi átokra bízta életét. Időnként gyilkos vérlénnyé, vérvakondokká változik. E különös formájában igen veszedelmes, és egyúttal hihetetlen regenerációs képességgel bír (valamint remek alagutakat is tud ásni, de e képességét csak ritkán használja). Megtanulta irányítani az átkot és az átváltozást, ezért fordulhatott elő, hogy könnyű fegyverzetű

törpeként életben tudott maradni a piranha-denevérektől, óriáspókoktól és savköpő férgektől hemzsegő Mélységben. Egy alkalommal nem volt elég gyors a vetkőzéssel, és egy tüskés rém felnyársalta, darabokra szaggatva kedvenc mellvértjét. Bordái gyorsan visszánőttek, gerince is hamar összeforrt, de a kedves páncél odalett. (A drakológus mozdulatlanságvárázst próbált alkalmazni a tüskés rém ellen, és meg is tanulta, hogy az effajta teremtményekre nem bír hatással ez az egyébként igen hatékony varázslat.)

– A Kiűzetés is a rengések miatt következett be – Szólt Tuzzog, a harcos-szerzetes, akit szintén nagyon megviseltek a rengések. Gyakran idézte az Írást: – „Míg szilárdan áll a szikla, a törpe is bátran feszíthet a hátán. De ha meginog a kő, elbukik a törpe.”

A különféle krónikák eltérő adatokkal szolgálnak a Kiűzetés időpontját illetően, de szinte biztos, hogy legalább tízezer évvel történetünk előtt zajlott le ez a katasztrófa, amelyet a törpe nép kollektív tragédiájaként tartanak számon. Ahogy a Mélység démonai egyre erősödtek, egymás után tűntek el a barlangrendszerből a kisebb törp telepek, falvak és kommunák, de egy idő után már a legendás csarnokvárosok is tarthatatlanná váltak. A zömök harcosok egyik támadást a másik után verték vissza, de győzelmeik óriási áldozattal jártak, lényegében vereséggel érték fel. A törpék egy része fontolóra vette a csarnokvárosok kiűritését és őshazájuk elhagyását, míg mások ezeket árulónak bélyegezték, így polgárháború robbant ki köztük. A törpék őshazájukból való elvándorlása hosszú, évszázadokon át tartó folyamat volt. Egyes klánok elhajóztak a szigetről, hogy a felszínen telepedjenek le vagy új járatokat ássanak maguknak olyan hegységekben, amelyeket nem fertőzött meg ősi átok. Mások utolsó csepp vérükig harcoltak, és inkább meghaltak, mint hogy elhagyják otthonukat. A szerencsésebbeknek ez sikerült is, míg mások túléltek ugyan, de megszűntek önmaguk lenni. A csarnokvárosok romjai között fennmaradt elfajzottak talán még a járatok mélyén kóborló élőholtaknál vagy a Mélységben tenyésző démonoknál is gyűlöltebbekké váltak a törpök számára.

Alig néhány évszázada kezdődött meg az Óshaza visszafoglalása, miután a herceg sikeresen felsorakoztatta e cél mögé a korábban folyamatosan egymással hadakozó törpe klánokat. A törpék megtisztították a szigetet a lidércteknősöktől, és az ember- és törpeevő gyilkfajzatok ocsmány népétől. Újjáépítették a felszínt és az alatta lévő oszlopcsarnokot elfoglaló hajdani kikötővárost, megalapítva ezzel Újvárost, a törpék első bástyáját a Mélység torkában. Igaz, a herceg mostani expedícióján alig néhány száz törp vett részt, de sikerült zászlaja alá gyűjtenie a kor leghíresebb törpe hőseit. Miattuk, és a befektetett sok mágia és varázstárgy miatt az expedíció az utóbbi idők legnagyobb törpe vállalkozása volt.

– Igen, korábban stabil és szilárd volt a kő, de a démonok megbűvölték!
– Nagy tévedés. A Kiűzetést megelőzően is voltak rengések – vetette közbe a varázsló.
– Mit tudsz te erről!? – torkolta le Torzonborz Borengar – Te csak egy ember vagy!
– Ami azt illeti, elég sokat tudok. Az egész Konragaddal, a legendás hőssel kezdődött.
– A legendás *törpe* hőssel.
– Ööö... Konragaddal... Sem az ótündék, sem a dzsinnek nem állhattak a Megasárcány útjába. A vénségek titokzatos népe is rettentő hadiflottát állított ki a sárcány ellen, de az a legenda szerint a flottát teljes egészében lenyelte. Úgy tűnt, senki és semmi nem állíthatja meg. Ekkor jött a nagy Konragad, aki párviadalra hívta a Megasárcányt. A hős és a szörnyeteg három nap és három éjjel küzdött egymással, míg végül Konragad fényes kardját beledöfte egyenesen a sárcány...

– Bárdját... Konragad minden törpék ósatyja, tisztességes törpe pedig bárdal, buzogánnyal vagy harci kalapáccsal nyomul, és *soha* nem venne kardot a kezébe! – szögezte le a félszemű Durgarad.

– Leszámítva persze Bonsai mestert – pontosította a mélységi felderítő. Ez tus volt. Senki sem kérdőjelezte volna meg, hogy Bonsai mester igazi törpe, holott ő neves kardművész mester volt.

Bonsai a Napkeleti Birodalomban nőtt fel, még gyerekként lenyűgözte őt az ottani kardforgatók csodálatos technikája. Évszázadokon át könyörgött ember kardművészek generációinak, hogy tanítsák ki, hogy ő is mester lehessen. Állították, hogy törpe lévén túl alacsony bizonyos alapvető technikák elsajátításához, de végül állhatatosságával lenyűgözte Napkelet népét. Feltehetően az is közrejátszott benne, hogy végül befogadták, hogy ő volt a legjobb kovács közel s távol, és kardjainak csodájára jártak. Bonsai az élő példa rá, hogy aki kicsire nőtt, az is lehet megbecsült kardművész Napkeleten, és eközben megmaradhat ízig-veéig törpének is. Hűbérura engedélyével nemrég hazatért, hogy csatlakozzon az expedícióhoz.

Bonsai sajnos elszakadt a többiektől, amikor sziklacápák támadtak a csapatra. Ezek a galád bestiák úgy úsztak a kövek belsejében, mint névrokonaik a vízben. A legmeglepőbb pillanatokban bukkantak elő egy falból, egy kőtömbből vagy egyenesen a kőpadlóból, és különösen éles fogaikkal a legerősebb páncélt is könnyűszerrel átharapták. (A varázslónak ezúttal sikerült kővé változtatnia az egyik hatalmas sziklacápát, bár ebben az is közrejátszott, hogy a lény bizonyos értelemben már eleve kőből volt. Így a varázslat persze nem sokat ért, nem bénította meg, de még csak le sem lassította a szörnyeteget.)

– Szegény Bonsai mester valószínűleg már a Fejszés Istenséggel van – tűnődött Barkochba, bár mindenki ott motoszkált, hogy a csökönyös kardművész már nagyon sok rázós helyzetből kivágta magát.

– Szóval, ott tartottam, hogy kardját beledöfte...

– Törpe vót, bárdja vót. – szögezte le a harcos-szerzetes.

– Kardját pedig beledöfte...

– Törpe vót, bárdja vót. – ismételte a harcos-szerzetes.

Míg Tuzzog igen konzervatív nézeteket vallott mások fegyvereit illetően, ő maga egy vízköpőt, egy torz pofájú szörnyet mintázó szobrot cipelt magával, és azzal irtotta a Mélység démonait. Nem tudni, honnan szerezte a vízköpőt; az korábban talán egy ősi katedrális díszíthetett, míg a harcos-szerzetes le nem nyúlta, és el nem hozta magával. A szörny orrába fűzött karikába hosszú mithrill láncot akasztott, többnyire annál fogva lóbálta a vízköpőt, és láncos buzogányként csapkodott vele, esetleg a láncsal hurkolt rá ellenfeleire. Néha magát a szobrot kapta hóna alá, hogy ökleljen vele, de volt, hogy inkább különös farkánál ragadta meg a lényt, és úgy csapott le ellenfelei térdére. A szobor kétségtelenül mágikus volt, az eredeti repedéseken kívül senki és semmi nem tudott kárt tenni benne. Tuzzog szerint a vízköpő élt, és éjjelente néha beszélt is hozzá, mások szerint a harcos-szerzetes volt az, aki vizet prédikált, és közben túl sok manópálinkát ivott.

– Bocsássatok meg törp urak, de erősen kétlem, hogy Konragad valóban törpe lett volna. – Amint a varázsló kimondta, már tudta, hogy meggondolatlan kijelentésével nagy vészt idézett a fejére! Végül csak a herceg erőteljes közbeavatkozásának köszönhette, hogy túlélte a következő néhány pillanatot. Feltápáskodott, leporolta már közel sem hófehér köntösét, kiköpte egy kitört fogát, megtörölte vérző orrát, és visszaadta félszemű Durgaradnak a hajítóbárdot, ami az imént szerencsére csak a bal füléből metszett le egy kis darabot, és nem a fejét vitte le. Nagylelkűen elfogadta a heves vérmérsékletű törpék kelletlen bocsánatkéréseit, majd folytatta:

– Egészen biztos vagyok benne, hogy kardja volt. Egyúttal pontosítanám előző állításomat. Lehet, hogy arányait tekintve Konragad valóban törpe volt, de akkor jó nagy törpe lehetett. Emlékeztek az obeliszkre, tetején a Fejszés Istenség szobrával ott... abban a csarnokvárosban,

ahol először jártunk?

Ki ne emlékezett volna a legendás szoborra az obeliszk tetején!? Az expedíció hosszasan ereszkedett le Újvárosból, először a felvonón, utána pedig gyalogosan folytatták a síkos lejtőkön, miközben repülő förtelmek, illetve a síkos sziklák közt megbúvó tüskés rémek tizedelték soraikat. Felderítettek egy vulkáni krátert, ahol tűzszalamandrakkal küzdöttek, jártak a Savtónál, ahol szörnyű veszteségeket szenvedtek, majd eljutottak az elágazáshoz, ahonnan ősi térképeik szerint a két legendás csarnokvárost, Rjolgirdelt és Lborogrunt² lehetett elérni.

– Az elágazásnál a baloldali utat választottuk, és egy napra rá elértük azt a várost, azt a... izé...

– Lborogrunt.

– Mit tudom én, nem tudom megjegyezni ezeket a hülye törpe elnevezéseket... Bocsánat!

– Ez utóbbit azért tette hozzá, mert félszemű Durgarad marka ismét a hajítóbárd nyelére fonódott.

– Fenség! – fordult a herceghez Torzonborz Borengar – Ha már kívülálló tudóst hoztunk magunkkal, miért nem egy törpénészt hívtál inkább, aki ismeri is a kultúránkat?

– A mieink többet tudnak az ótörpökről, mint az emberek. A mágus épp azért jött velünk, mert másképp gondolkozik, mint mi, törpék, és őt nem kötik a mi tabuink és előítéleteink. Folytasd, kérlek!

– Szóval, az obeliszk...

– Lborogrunt! Ott volt az egyik legnagyobb csatánk! – emlékezett vissza Tork-Tork.

Minden törpszív összeszorult, ahogy megpillantották a csarnok közepén álló obeliszk tetején díszelő gigantikus szobrot. Legalább hat törp magas volt, és a Fejszés Istenséget ábrázolta, szintizta mithrillből. Hány törpe ne adta volna életét az elmúlt évezredek során, hogy akár csak egyetlen pillantást vethessen rá? Az ősi szobor az ótörp nép egyik szimbóluma volt, nem csoda, hogy lenyűgözte az újtörpöket, akik megrendülten bámulták, a fejük felett feszülő hálók viszont elkerülték a figyelmüket...

Ekkor csaptak le rájuk a magasból az óriáspókok. Már az első elragadott három törpét, és hiába robbantotta szét a pók fejtorát Tork-Tork arkebuza, csak két törpe hullott vissza. Sajnos nem tudták megállapítani, melyik kettő. (A varázsló tűzgolyóval próbálta lángra lobbantani a hálót, de egész egyszerűen annyira utálta a pókokat, hogy nem tudott koncentrálni a varázslatára, amíg ekkora pókok csüngtek felette. Végül a törpék szurokba mártott nyilakkal gyűjtötták fel a hálórendszert, a barlangi szél pedig hamar kivitte a füstöt a csarnokból.)

– De a legdurvább a Savtó volt!

A barlangrendszer egyik termében fortyogó hatalmas tóban a gyilkos folyadék szétmarta a vasat is. Valami mégis úszott benne, és az biztosan nem természeti képződmény volt, de bizarr, obszcén formájával semmire nem hasonlított, amit ember, törpe vagy elf valaha is alkotott. A törpék arra jutottak, hogy egy hajdani, rég elfeledett nép hajójának roncsai lehetnek.

– Vajon miből lehetett az a hajó, hogy kibírhatta a savat?

– És miért épít valaki hajót egy ilyen tóra? Hova lehet rajta eljutni?

– Az a vénség hogyhogy még életben volt? Azt hittem, ők már kihaltak!

– Nos, az az egy ezek szerint nem tudott róla...

²A csarnokvárosok eredeti nevét természetesen ótörp rúnákkal írták, és azok hangalakja már réges régen elveszett. Az újtörp elnevezések a feltételezett ótörp hangalakot próbálják visszaadni, figyelembe véve, hogy a nevek kiejtése során minél kevésbé facsarodjon ki a törp nyelve.

Talán hiba volt felszállni a hajóra, de a törpék nagyon kíváncsiak voltak, mi dacolhat így a savval. Azt pedig végképp nem hitték, hogy túlélőt is találnak. A vénségek népe rég eltűnt már a föld színéről, és nagyon keveset lehet tudni letűnt civilizációjukról. Mindössze egy biztos: eddig minden tárgy, amely a vénségek korából maradt fent, még a legártatlanabbnak tűnő használati tárgyak is mind egy szálíg ocsmány átkokat hordoznak, és igen változatos módokon ugyan, de mind kegyetlen, lassú halált okoztak.

– Mondják, hogy nemcsak tettel, de szóval is lehet ölni...

A vénség valóban csak egyetlen szót mondott ki, és a törpék egy része egyszerűen... kifordult... a belsejük került kívülre, és fordítva... Volt, akiről lefoszlott róluk a hús, másoknak a szemük égett ki, lenyelték a nyelvüket, saját húsvat kezdtek marcangolni, vagy gyilkos örülettel rontottak neki társaiknak. (A varázsló csendvarázssal próbált védekezni a vénség bűvös igéje ellen, de akkora hangzavar alakult ki, hogy a csendvarázs eleve kudarcra volt ítélve.)

– Egyáltalán hogy nézett ki a vénség? – De senki nem felelt, mert senki nem maradt életben azok közül, akik közről látták... legalábbis amíg... amíg nem volt nagyon széttrancsírozva.

– Mágus, hogy is volt a Megasárkánnyal? – A herceg úgy látta, jobb témát váltani.

– Szóval, Konragad megküzdött a Megasárkánnyal. Nem tudom, melyikőjük győzött, de Konragad mélyen beledöfte a kardját...

– A nagy Konragad nyert! Ezt tudjuk! – A harcos-szerzetes számára ez teológiai tétel volt. – Konragad megölte a Megasárkányt, utána pedig...

– Nem tudjuk, Konragad túlélte-e a küzdelmet. A Megasárkány megsebesült ugyan, de biztosan életben maradt.

– Hehe. Mindjárt azzal jössz, mágus, hogy a Megasárkány még mindig éldegél valahol!

– Pontosan!

BAMMMMMM!!

A földrengés berekesztette a vitát, a szó megakadt emberben, törpében egyaránt.

– Emlékeztek a másik csarnokvárosra? Arra a hogyishívják... – A varázsló tért magához elsőnek.

– Rjolgirdel. Ott találtuk azokat a szobrokat. – segítette ki a herceg a drakológust.

– Teljesen békés ótörp szobroknak tűntek. Ki hitte volna, hogy azok őrgólemek, és ráadásul még mindig működőképeseek? Miféle torz mágia működtette őket?

– És miért rontottak ránk? Mi is törpék vagyunk? Az hagyján, hogy minden talpalatnyi földért meg kellett küzdenünk a Mélység démonaival, de miért kellett még őseink mechanikus teremtményivel is megverekednünk? Ez nem igazság! – méltatlankodott Borengar, aki súlyosan megsebesült, miközben négy gólemmel vívott ádáz küzdelmet a varázsló védelmében. (A drakológus is megsebesült az expedíció során. A Mélység démonainak karmai őt történetesen elkerülték, de a törpök alkotta járatokban egyszer túl hirtelen ugrott talpra, és ekkor ember számára szokatlan magasságban tapasztalta meg a plafon keménységét. Hosszú időbe telt, mire a törpék felloccsolták.)

– Az őrgólemekkel viszonylag könnyen elbántunk. A pöfeteg viszont legalább hús testvérünket kivégezte.

– Mind otthagytuk volna a fogunkat, ha nem támad fel a barlangi szél! A mérgező felhő ellen nem tudtunk volna védekezni. Hála a Fejszés Istenségnek a barlangi szélért!

(A varázsló burkot próbált vonni a csapat köré tiszta elemi levegőből, de tüsszentenie kellett, így a varázslat nem sikerült.)

– A szelet nem a Fejszés Istenség kavarta – evezett ismét veszedelmes vizekre a varázsló, aki már megjárta, ahányszor beleszólt a törpék teológiai kérdéseibe.

– Számos ótörp feljegyzés is említi a barlangi szelet – szögezte le Tuzzog, a harcos-szerzetes – a szél nem a Mélység démonainak a műve.

– A szél már az ótörpök előtt is jelen volt. A szél is a Megasárkánnyal van kapcsolatban.

– Varázsló, túl sokat foglalkoztál sárkányokkal és Sárkányölő Konragaddal – mosolygott a félszemű harcos.

– Konragad nem ölte meg a Megasárkányt. Csak beledöfte a kardját.

– Törpe vót, bárdja vót. – ismételte a harcos-szerzetes.

– Kardja volt! Tuzzog mester, hiszen magad is meggyőződhetél róla!

– Hö? – értetlenkedett a harcos-szerzetes.

– A Fejszés Istenség szobra ott áll annak a hatalmas obeliszknak a tetején...

– Lborogrun főterén.

– Ott. Szóval...

– De mágus, annak a szobornak fejszéje van. Ő a *Fejszés* Istenség, hát hogy lehetne nála bármi más!

– Kit érdekel a Fejszés Istenség szobra!? – csattant fel a drakológus, majd ügyesen elhajolt egy felé suhanó bárd elől – A szobor törpe munka, törpék tették oda.

– Színtiszta mithrillből.

– Abból. Az obeliszka lényeg. Emlékeztek az obeliszkre festett feliratokra!

– De hiszen azokat még Hosszúszakállú Dragwag sem tudta megfejteni, pedig ő több ótörp rúnát ismer, mint...

– Szegény Hosszúszakállú... Levitte a fejét egy óriáspók... Szakállastul...

– Dehogya, őt a vénség végezte ki.

– A vénség a Savtónál volt, pedig Hosszúszakállú még a csarnokvárosokban is velünk volt. Egy óriásféreg nyelte el, az alsó járatrendszerben.

– Én sem tudtam elolvasni az obeliszkre festett rúnákat – vetett véget a vitának a drakológus – de az a lényeg, hogy festve voltak. Ismertek ótörp festőket? Ótörpöt.

– Itt van például... – kezdte volna a herceg, de aztán legyintett – Nem, ő újötörp. És ráadásul a felszíniek dekadens stílusát követi.

– Na látjátok! Az ótörpök nem festettek. Az ótörp *vés*. Ha mondanivalója van, fog egy kurva nagy követ és belevési! Bele a sziklába!

– „Nem papírra körmölök; Törp kőbe vés, kő örök.” – idézte a mélységi felderítő.

– Pontosan. És miért nem véstek az obeliszkbe? – lovalta bele magát saját érvelésébe a varázsló, majd rövid hatásszünetet tartott – Mert nem tudták megmunkálni. Az obeliszk felülete tükörsima volt. A legendás ótörpök, híres rúnakovácsaikkal és bevéső-mágusaikkal még csak meg sem tudták karcolni! – Tartott tőle, hogy ismét hozzávágna valamit, de ezúttal nem repült felé sem bárd, sem pöröly, még csak egy bakancs sem. Különös. A kövekkel és a véséssel kapcsolatos érvelésekre a törpék láthatóan egészen nyitottak.

– Na, látjátok, az obeliszk nem törpe munka. És emlékeztek arra az oszlopra a kristálylejtő melletti bányában?

– Pont olyan anyagból volt, mint az obeliszk! – Barkochba mindig minden kőre pontosan emlékezett.

– A bánya nagyjából a csarnokváros alatt lehetett – tűnődött a mélységi felderítő.

– Nem. *Pontosan* a csarnokváros alatt volt. Az oszlop pedig egészen pontosan az obeliszk alatt.

– Azt mondd, mágus, hogy...

– Az az oszlop felfelé még jócskán folytatódik, és az obeliszkben ér véget. Lefelé is folytatódik, és biztos vagyok benne, hogy a kristálylejtő belsejében is tovább tart.

– Miért épít valaki akkora oszlopot, ami nem fér be...

– Mert az nem oszlop. Az Konragad *fegyvere*.

– Az oszlop egy kard?

– Nem a kard. Csak a hegye.

– De hát akkor... – vonta össze a szemöldökét Torzonborz Borengar – akkor az egy átkozottul nagy kard lehet... De hát hogyan forgathatja azt egy törpe?

– Úgy, hogy baromi nagy törpe volt! Elmondom, mi történt. Konragad és a Megasárcány megvívta egymással. A küzdelem során Konragad megsebezte a Megasárcányt. Legalább egyszer.

– Pontosán szíven szúrta.

– Nem szúrta szíven. A kard a tüdejében állt meg. A Megasárcány túlélte, de harcképtelenné vált. Valószínűleg Konragad sem maradhatott túl rózsás állapotban, mert nem húzta ki a kardját. De az is lehet, hogy a kard beletört, Konragad pedig fütyörészve elsétált, a Megasárcányban hagyva a törött fegyver hegyét.

– Akkor hogyan került a kard hegye a csarnokvárosba?

– A Megasárcány rettentő robajjal terült el a tájon. Sebei súlyosak voltak, de egyik sem volt halálos. A sárcány kómába esett... és úgy maradt. Később tenger öntötte el a vidéket, és a Megasárcány is víz alá került.

– Megfulladt a rohadék.

– Nem fulladt meg, az orra még a felszínen volt. Ki tudja, mióta hever a gigászi teremtmény a víz alatt, talán örökké tartó kómában? De az orra mind a mai napig a felszínen van, és a Megasárcány még mindig él. Konragad fegyverének hegye pedig most is ott van a tüdejében.

– Nem azt mondtad az előbb, hogy a kard hegye Lborogrun ősi csarnokvárosában van? – értetlenkedett Barkochba.

– Évekkel később törpe gályák kötöttek ki az eszméletlen bestia orrán. A telepések valami miatt pont ott telepedtek meg, és néhány száz év alatt virágzó kikötővárost építettek fel. Talán pont a két hatalmas barlangnyílás, a Megasárcány rettentő orrlíkai miatt döntöttek épp emellett a sziget mellett, hiszen a törpék eredendően vonzódnak a barlangokhoz. Hamar felderítették a őket, és végül nemcsak a felszínt, de a mélységet, a Megasárcány belsejét is birtokba vették. A város, amit Óvárosnak hívunk (és amit ma Újváros néven építtek újjá) a haldokló Megasárcány száj- és orrüregében épült fel. Az Ősök Kristálypillérei valójában a Megasárcány fogai, a Kőlapály, amelyen a régensi palota épült, a fenevad nyelve. A kráter, amit a Mélység Kapuja lezár, és amelyen mi is áthaladtunk, nem más, mint a garat. A vulkán a sárcány lángmirigye, a Savtó a gyomra, a hatalmas termék, ahol... a két csarnokváros felépült, pedig a sárcány két tüdeje. Az obeliszk már az ótörpök idejében is ott állt, és mivel se elmozdítani, se megmunkálni nem tudták, a város részévé tették, és a Fejszés Istenség mithrillszobrát helyezték el a tetején. A törpök lassan belakták a teljes sárcányt. Falvak, telepek, kommunák épültek a veséjében, a hasában, a beleiben. Bányászni kezdték a csontjait, és különösen a pikkelyeit és a bélsárát. A belőlük készült tárgyakat messzi földre exportálták. Új járatokat, alagutakat és tárnákat ástak a sárcányba, jelentős részét átépítették, de túl kicsik voltak ahhoz, hogy az össze-vissza ásással érdemben ártsanak neki.

– Ez marhaság – foglalta össze véleményét félszemű Durgarad.
– Mágus, elég fantasztikus elméletet adtál elő nekünk. – simogatta szakállát a herceg – Tegyük fel, hogy tényleg egy gigászi, már-már földrajzi méreteket öltő sárkány belsejében vagyunk. Mi bizonyítja ezt? És egyáltalán, miből gondolod, hogy még mindig életben van?

BAMMMMMM!! A föld ismét megindult.

– Még mindig ver a szíve.
– Mmm...
– De elég rendszertelenül ver. És azt sem hiszem, hogy az ótörpök korában ilyen gyakran vert volna. Úgy nem lehet építkezni... És lélegzik. A barlangi szél... A feljegyzések szerint egyszer kifelé, egyszer befelé fúj, és csak Óvárosban meg a csarnokvárosokban, és az őket összekötő alagutakban érezhető. Ami biztos, hogy az immunrendszere egyértelműen erősödik. A Mélység démonai az ő immunrendszere... Persze nem mind. A lények egy része csak parazita, mint ahogy... mint ahogy...

– Mint ahogy mi, törpék is. – Mindenkinek jobb volt, hogy ezt a herceg mondta ki, és nem a kívülálló varázsló parazitázta le a törpéket.

– Ha ez igaz, jó nagy szarban vagyunk – állapította meg a félszemű törpe.

– Pontosan. Számításaim szerint a bányászterőd, ahol elbarikádoztuk magunkat, épp a Megasárkány végbelében lehet!

– Mágus, hipotézised igen... figyelemreméltó... – kezdte a herceg – Ha jól értem, azt mondd, a sárkány állapota... változik, ugye?

– Igen, úgy gondolom, valami történik. Szerintem ébrednek. Sajnos még csak sokára ébred fel, több száz vagy akár ezer év is beletelhet. Nagyon lassú az életritmusa.

– Néhány száz év!? De hiszen az mindjárt itt van! – kiáltott fel Tork-Tork, – Ezek szerint a gyermekeink már egy éber Megasárkánnyal találják szembe magukat.

– Nem szemben lesznek vele. A belsejében. Sőt, Újváros pont a szájában van!

– Ha csak tüsszent egyet...

– Ez döbbenetes!

– Valóban! A Megasárkány belső felépítésének tanulmányozása olyan lehetőségeket nyit meg a sárkánytani kutatások előtt, amelyekről korábban nem is álmodhattunk. Felfedezéseim új korszakot nyitnak a drakológiában! Illetve nyitnának. Sajnos hiába jegyeztem fel és dokumentáltam le mindent a lehető legnagyobb alaposággal, hiába írtam le pontosan az utat, amit bejártunk, hiába vázoltam fel a Megasárkány helyzetét és főbb belső szerveinek helyét, kutatási eredményeim mindörökké el fognak veszni, hiszen soha nem jutunk fel a felszínre.

– Uraim! Hölgyem! – állt fel a herceg – A helyzet megváltozott. Hála varázsló barátunknak, expedíciónk olyan felfedezést tett, amely sorsdöntő fontossággal bír a törpe nép jövőjére nézve. Immár nem választhatjuk a dicső, hősi halál kényelmét. Küldetésünk van: tudatnunk kell népünkkel, hogy egy kontinensnyi méretű sárkány belsejében építették fel őshazájukat, és a fenevad néhány törpeöltő múlva akár fel is ébredhet. Létfontosságú, hogy a drakológust, illetve jegyzeteit a eljuttassuk Újvárosba. Sajnos a varázsgyűrűmet csak én használhatom, nem adhatom át másnak, így nekem kell felteleportálnom a drakológus jegyzeteivel. Mágus, kérlek határozd meg a helyzetünket minél pontosabban, és jelöld be a Megasárkány ábráján. A jegyzeteket átadom a Tanácsnak, utána új expedíciót állítok össze, és visszatérek értetek. Mindannyiunk elméjében kulcsfontosságú információk rejtőzhetnek. Tartsatok ki a végsőkig, és az életetek árán is védjétek meg varázsló barátunkat.

– Feljutnak a jegyzeteim!? De hiszen akkor tényleg megtudja az egész világ, hogy *én találtam meg a Megasárkányt!*

– Igen. A törpe nép örökké hálás lesz felfedezésedért.

– Gyógyítsátok meg! Szegény Megasárkány évezredek óta itt fekszik kómában! Óvatosan el kell távolítani a fegyvert, hogy ne sérüljön meg jobban, és meg kell találni a módot, hogy felébredjen a kómából. Az öreg teremtménytől olyan információkat tudhatunk meg a régmúlt idők sárkányairól, hogy...

– Mágus, ígérem, magam vezetem javaslatodat a Tanács elé. Torzonborz, neked adom át a parancsnokságot! Nincs veszteni való időnk, indulnom kell.

– Hercegem... – váltott át egy kevésbé ismert ótörp dialektusra Tuzzog, a harcos szerzetes, abban reménykedve, hogy a drakológus talán nem érti – Ha igaz, amit a mágus mond, egészen biztos, hogy jó ötlet felébreszteni ezt a... dögöt?

– Barátom – válaszolt szintén ótörpül a herceg – való igaz, nem biztos, hogy szerencsés felébreszteni, mert esélyes, hogy nem lesz túl barátságos, ha magához tér. Elvégre, én is igen nyugós szoktam lenni ébredéskor. Ha a lény történetesen jóindulatú és törpszerető (ami a sárkányokat ismerve valószínűtlen), akkor is könnyen kiirthatja Újváros teljes lakosságát, akár véletlenül is. Szükségünk van a drakológus ismereteire és támogatására, mert mindnyájunk közül ő tud a legtöbbet a sárkányok testfelépítéséről. Ígéretemhez híven a Tanács elé fogom tární a meggyógyítás és felébresztés lehetőségét, de szerencsére a Tanács nem idiótákból áll. Meggyőződésem, hogy a többség azt a megoldást fogja támogatni, hogy keressük meg a fenevad szívét, és robbantsuk fel. Tűzokádó fenevadakat ébresztgetni – ahogy az ősi mondás is tartja – nem túl bölcs dolog. Ráadásul, esetünkben egy ötszázezer törpét számláló metropolisz is van a fenevad orrában, és van olyan kockázat, amit még a drakológia fejlődése érdekében sem szabad felvállalni.